

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

BEZ KRVE

AGENT PENDERGAST ŘEŠÍ PŘÍPAD MRTVOL ZBAVENÝCH KRVE.

Bez Krve

Vyšlo také v tištěné verzi

Douglas Preston a Lincoln Child

Bez Krve – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BEZ KRVE

BEZ KRVE

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2021 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Bloodless*
(First published by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group in New York, USA, 2021)
přeložila © 2022 Jana Pacnerová
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-556-2
ISBN ePUB: 978-80-7595-559-3
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-560-9
ISBN PDF: 978-80-7595-561-6

*Lincoln Child věnuje tuto knihu
své dceři Veronice*

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Bradymu Nickersonovi a Mikeu Requovi*

1

Středa 24. listopadu 1971

FLO SCHAFFNEROVÁ nebyla ani trochu nadšená z nové uniformy, kterou letecká společnost Northwest Orient Airlines vnutila stewardkám; zvláště jí vadila pitomá čepička s kšiltem a chloupky na uši, ve které vypadala jako kačer Donald. Nicméně stanula ve dveřích letu 305 – z Portlandu do Seattlu – se zářivým úsměvem, aby uvítala nastupující pasažéry a zkontrolovala jim letenky. Potěšil ji relativně malý počet cestujících; původně se domnívala, že bude plno, jelikož šlo o den před Děkuvzdáním. Dnes však byla obsazena jen asi třetina hlavní kabiny, což podle jejích zkušeností zvěstovalo let bez stresu.

Zatímco se lidé začali usazovat na sedadlech, Flo a druhá letuška, Tina Mucklowová, postupovaly každá z jednoho konce hlavní kabiny a přijímaly objednávky nápojů. Schaffnerová si vzala zadní polovinu. Jeden z prvních pasažérů zaujímal v Boeingu 727 místo na sedadle 18C: zdvořilý, příjemný pán mladšího středního věku, oděný v baloňáku, šedém obleku, bílé košili a černé vázance. Věděla, jak se jmenuje; jednou z jejích povinností při kontrole letenek bylo snažit se zapamatovat si jména všech cestujících a místa, která jim byla přidělena. Obvykle to bylo nemožné, ale dnes – když bylo letadlo takhle prázdné – se jí to podařilo.

„Mohu vám přinést něco k pití, pane Coopere?“

Zdvořile požádal o bourbon a Seven Up. Když mu obojí přinesla, podal jí dvacetidolarovku.

„Nemáte menší?“

„Ne.“

Sdělila mu, že bude muset počkat, až bude mít drobné, a přinese mu peníze zpátky později.

Pilot William Scott, kterému všichni říkali Scotty, oznámil palubním rozhlasem, ať stewardky zajistí východy a připraví se ke startu. Schaffnerová vytáhla zadní schůdky a pak se uvelebila na sklápěcím sedátku vedle nich,

nedaleko od pasažera na 18C. Přesně na čas, ve 14:50, zahájil letoun třicetiminutovou cestu do Seattlu.

Když se dráha letu vyrovnávala a světelné výzvy k zapnutí bezpečnostních pásů zhasly, cestující z 18C na ni zakýval. Přistoupila k němu v domnění, že chce další pití, ale místo toho jí vložil do ruky obálku. To se Schaffnerové stávalo často: osamělý pasažér jí napsal vzkaz, že se chce sejít na sklenku, na večeři nebo něco víc. Poučila se, že nejlepší způsob, jak takové oslovení řešit, je prostě se neangažovat. Přívětivě pasažérovi poděkovala a vsunula obálku do kapsy, neotevřenou.

Muž se k ní s přátelským úsměvem naklonil a zašeptal: „Slečno, měla byste si ten vzkaz přečíst. Mám bombu.“

Schaffnerová si nebyla jistá, jestli správně slyšela. Vyndala obálku a vyjmula z ní dopis. Byl napsaný fixkou, precizním tiskacím písmem, a skutečně v něm stálo, že dotyčný má bombu, a budou-li všichni spolupracovat, nic zlého se nestane.

„Prosím, posaďte se vedle mě,“ vzal si od ní papír zpátky a zastrčil ho do kapsy košile. Poslechla a cestující rozepnul uzávěr kufříku, který měl na klíně, a o několik centimetrů nadzvedl víko. Uvnitř spatřila shluk červených válců propojených dráty, usazený vedle velké baterie.

Zavřel kufřík a nasadil si tmavé brýle. „Pište si.“

Vyndala pero a zapsala sérii instrukcí.

„Předejte to do kokpitu,“ řekl.

Schaffnerová vstala, prošla uličkou a vstoupila do kokpitu. Zavřela za sebou dveře a sdělila pilotovi, že letadlo je uneseno mužem s bombou. Pak přečetla z obálky seznam jeho požadavků.

„Opravdu má bombu?“ zeptal se Scotty.

„Ano,“ odvětila. „Viděla jsem ji. Vypadá jako pravá.“

„Pane jo.“ Scotty se spojil s leteckými operacemi Northwest Orient v Minnesotě. Jeho slova byla shrnuta v dálnopisu.

PASAŽÉR OZNÁMIL ŽE JDE O ÚNOS. NA TRASE DO SEATTLU. STEVARDCE BYL PŘEDÁN VZKAZ. POŽADUJE 200 000 USD V BATOHU DO 17:00. CHCE DVA PADÁKY HLAVNÍ, DVA PADÁKY ZÁLOŽNÍ. CHCE PENÍZE V PLATNÉ AMERICKÉ MĚNĚ. NOMINÁLNÍ HODNOTA BANKOVEK NENÍ DŮLEŽITÁ. MÁ V KUFŘÍKU BOMBU A POUŽIJE JI, POKUD BUDE PROVEDENO NĚCO, CO ZABLOKUJE JEHO POŽADAVKY.

Únosce také požadoval, aby na přistávací ploše letiště Sea-Tac čekala cisterna s palivem na doplnění nádrže k letu na nové trase, jež bude specifikována později. A žádal, aby na příští úsek cesty přistoupil palubní inženýr. Neuvedl proč.

2

V KOKPITU letu 305 diskutovali Scotty a druhý pilot Bill Rataczak o tom, jak řešit situaci. Prozatím neměli pasažéři tušení, že je letadlo uneseno – a Scotty chtěl, aby to tak zůstalo.

Po spojení s Minnesotou kontaktovaly letové operace Northwest Orient Dona Nyropa, prezidenta letecké společnosti, a také FBI. FBI chtěla letadlo obsadit, ale Nyrop řekl, že bude raději s únoscem spolupracovat, letecká společnost má pojištění a výkupné zaplatí. FBI neochotně souhlasila. Ale nějakou dobu potrvá, než budou požadavky únosce splněny.

Mezitím Boeing 727 dorazil k Tacomě a začal kroužit. FBI a letecká společnost spěchaly s obstaráním výkupného a padáků.

Scotty zapnul palubní rozhlas a sdělil cestujícím, že letadlo má drobný technický problém, není třeba se obávat a zhruba za hodinu budou přistávat. Mezitím únosce Dan Cooper v zadní části letadla kouřil jednu cigaretu za druhou. Nabídl i Schaffnerové, která si jednu vzala, aby si zklidnila nervy, i když už před časem kouřit přestala.

Venku se schylovalo k bouři. Zanedlouho začalo přšet.

Letecká společnost kontaktovala Seattle National Bank, přes kterou uzavírala obchody. Banka ochotně pomohla. Po pravdě řečeno měla právě pro takové účely připravené peníze: zásobu dvacetidolarových bankovek, které byly zachycené na mikrofilmech a všechna jejich sériová čísla zaznamenaná pro případ přepadení nebo loupeže. Deset tisíc dvacetidolarových bankovek v balíčcích po padesáti kusech bylo vloženo do pytle se stahovací šňůrkou a předáno FBI. Pytel vážil asi devět kilo.

Padáky byly získány v parašutistickém centru východně od letiště: dva přední neboli záložní a dva zadní neboli hlavní padáky. Jak Cooper požadoval, šlo o civilní padáky, nikoli vojenské. I ty byly předány FBI.

Letadlo mezitím dál kroužilo nad letišťem Seattle-Tacoma. Tina, druhá stewardka, procházela uličkou z jednoho konce na druhý a uklid-

ňovala pasažéry. Dan Cooper podrobně vysvětlil Schaffnerové, jak bude všechno probíhat.

„Až letadlo přistane,“ řekl, „chci, abyste vystoupila, převzala peníze a přinesla je sem.“

„Co jestli budou moc těžké?“

„Nebudou. Zvládnete to. Pak,“ pokračoval, „dojdete pro padáky a vezmete je na palubu.“ Vytáhl z kapsy lahvičku benzedrinových pilulek. „Tohle odnese do kokpitu pro případ, že by na posádce během dalšího letu přišlo spaní.“

Zeptala se, jestli unáší letadlo na Kubu, v té době nejběžnější destinaci leteckých únosů.

„Ne,“ odpověděl. „Na Kubu ne. Někam, kde se vám bude líbit.“

Zeptala se ho, proč unáší letadlo. Chová zášť vůči Northwest?

„Proti vaší letecké společnosti zášť nechovám, slečno,“ řekl. „Prostě chovám zášť.“

Na zemi bylo mezitím letiště uzavřeno a všechny odlety zrušeny. Přílety byly buď přesměrovány, nebo musely čekat. Krátce po páté se pozemní kontrola spojila vysílačkou s letadlem a oznámila, že peníze a padáky jsou připravené v autě na konci ranveje, podle pokynů.

Piloti s Boeingem 727 přistáli a zarolovali podle únosových pokynů k odlehlé části přistávací dráhy. Už byla tma a stále pršelo, občas se zablýsklo. Prostor osvětlovaly řady reflektorů.

Letadlo zastavilo. „Dojděte pro peníze,“ řekl Cooper Schaffnerové.

Schaffnerová prošla uličkou k východu a sestoupila po schůdcích, pak na vysokých podpatcích kymácivě odkračela k čekajícímu vozidlu. Agent FBI vyndal peníze z kufru a předal jí je. Schaffnerová se vrátila k letadlu, vystoupala po schůdcích a odnesla pytel Cooperovi. Otevřel ho, nahlédl dovnitř, vzal několik balíčků bankovek a podal jí je.

„Pro vás,“ řekl.

To Schaffnerovou překvapilo. „Pardon, pane. Spropitné nepřijímáme. Předpis Northwest Orient.“

Jako by se slabě pousmál. „No dobře. Dojděte pro padáky.“

Schaffnerová znovu sestoupila po schůdcích a podnikla další dvě cesty, aby přinesla Cooperovi čtyři padáky.

Naklonil se k ní. „Teď přijde to důležité, Flo. Pozorně poslouchajte. Je čas, aby kapitán sdělil všem na palubě, že letadlo bylo uneseno. Únosce má bombu. Všichni vystoupí z letadla. Ať jdou rovnou ven – žádné otevírání

horních přihrádek, žádné brání příručních zavazadel ani ničeho jiného, co si přinesli na palubu. Jestliže tyto pokyny nebudou do písmene dodrženy nebo jestli se nějaký hrdina pokusí zasáhnout a překážet mi, odpálím bombu. Prosím, sdělte to kapitánovi. Na palubě zůstanou jen pilot, druhý pilot a vy.“

„Ano, pane.“ Schaffnerová vstala, došla do kokpitu a tlumočila požadavek. Vzápětí se z palubního rozhlasu ozval kapitán.

„Poslouchejte pozorně a zachovejte prosím klid,“ zazněl z reproduktorů Scottyho neutrální hlas. „V tomto letadle je únosce s bombou.“

Ozvalo se několik protestů, zajíknutí, pár výkřiků.

„Nepanikařte. Všichni cestující musí okamžitě vystoupit. Neotevírejte přihrádky nad sedadly. *Neberte* si s sebou příruční zavazadla. Musíte vystoupit s prázdnýma rukama.“

Další lapání po vzduchu, šum.

„Zahajte vystupování, hned. Jděte krokem, neutíkejte.“

Pasažéři hromadně vstávali, bylo slyšet zmatené brebentění a zvýšené hlasy, a všichni se hrnuli k předním schůdkům. Několik cestujících sáhlo po horních přihrádkách a jednomu se podařilo tu svou otevřít.

Když to Cooper uviděl, vstal a zvedl svůj kufřík, který namířil jako zbraň. „Vy!“ zařval a s náhlým vztekem zagestikuloval na provinilého pasažéra. „Zpátky! Mám bombu! Odpálím ji, jestli nedodržíte pokyny!“

Cestující, starší muž, couval s výrazem hrůzy v obličejí za doprovodu křiku a výčitek okolních pasažérů. Někdo ho postrčil dopředu; nechal otevřenou přihrádku a tlačil se spolu se všemi ostatními, kteří klopytali ven z letadla. Během několika minut byla kabina prázdná, až na Schaffnerovou a Tinu.

„Vy taky vystupte,“ řekl Cooper Tině. „A řekněte palubnímu inženýrovi, ať nastoupí.“ Pak se chopil kabinového telefonu. „Za jak dlouho bude nantankováno?“ zařval do sluchátka.

„Skoro hotovo,“ sdělil mu druhý pilot.

Palubní inženýr společnosti Northwest, kterého přivezli, vystoupal po schůdkách, zůstal stát v kuchyňce a očekával rozkazy.

Cooper se otočil k Schaffnerové. „Zavřete všechny okenice, hned! Na obou stranách.“

Schaffnerová už se opravdu bála. Klidná, zdvořilá verze Coopera zmizela a vystřídal ji nervní, vzteklý muž. „Ano, pane.“

Zatímco Schaffnerová obcházela kabinu a stahovala clony, Cooper promluvil k palubnímu inženýrovi. „Vy. Poslouchejte pozorně. Jen co bude do-tankováno, chci, abyste nastavil kurz na Mexico City. Udržujte letovou

výšku pod třemi tisíci metry – ne výš. Stáhněte klapky na patnáct, držte výšku a nevyrovnávejte tlak v kabině. Leťte tou nejnižší rychlostí, jakou konfigurace umožňuje, což by nemělo být víc než sto uzlů.“ Odměl se, pak řekl: „Mám v úmyslu spustit zadní schůdky a v této konfiguraci vyskočit. Je to proveditelné?“

„Všechno, co jste řekl, je proveditelné,“ opáčil palubní inženýr, „až na to, že bude nebezpečné pokoušet se o start se spuštěnými zadními schůdky. A při té konfiguraci, co specifikujete, budeme muset nejméně jednou do-tankovat.“

Po krátkém rozhovoru Cooper souhlasil s uzavřením zadních schůdků a zastávkou v Renu kvůli dalšímu tankování.

„Teď jděte za posádkou do kokpitu a zavřete dveře,“ nařídil inženýrovi Cooper. „A jdeme na to.“

Poté co palubní inženýr zmizel v kokpitu, tankovací cisterna se vzdálila a tryskové motory nastartovaly, letadlo se otočilo a začalo rolovat po letištní ploše.

Únosce se otočil k Schaffnerové. „A teď mi ukažte, jak se ovládají zadní schůdky.“

Ukázala mu to, pak mu dala kartičku s návodem.

„Jděte do kokpitu,“ řekl. „Cestou zatáhněte závěs v první třídě. Postarejte se, ať odtud nikdo nevyjde.“

„Ano, pane.“

Ulevilo se jí, že už nemusí sedět vedle něj, ale stejně ji vyděsila ta náhlá změna chování – zvláště teď, když bylo všem jeho požadavkům vyhověno. Vykročila a otočila se, aby zatáhla závěs, přičemž zahlédla únosce. Uvazoval si pytel s penězi kolem pasu. Letadlo se ocitlo na konci vedlejší dráhy, zatáčelo na ranvej a zrychlovalo ke startu. Bylo 19:45.

3

MUŽ, KTERÝ SI ŘÍKAL DAN COOPER, dokončil uvazování rance s penězi kolem pasu. Pak přistoupil k jedné ze stropních přihrádek, nad sedadlem 12C – k té, kterou prve otevřel ten starý pán. Vytáhl odtud několik příručních zavazadel a rozhazoval je po kabině, dokud nenarazil na odřenou hnědou aktovku. Opatrně ji vyndal a položil na své sedadlo. Pak otevíral ostatní přihrádky a nazdařbůh vytahoval jejich obsah – tašky, kabelky, kabáty, deštníky, – který rozhazoval po kabině. Bouře sílila a kurz je vedl do turbulencí, letadlem to čas od času hodilo nahoru dolů, takže z otevřených přihrádek padala další zavazadla.

Cooper je překročil, hbitými a efektivními pohyby si navlékl zadní padák, pak i přední, záložní. Přistoupil k zadním dveřím a podle pokynů na kartičce, kterou dostal od Schaffnerové, je otevřel vstříc mohutnému burácení větru a do tmy.

Náhlá změna tlaku polekala piloty v kokpitu. Druhý pilot Rataczak se ozval z interkomu. „Slyšíte mě?“ zavolal. „Je vzadu všechno v pořádku?“

„Všechno je v pořádku.“

Únosce natáhl ruku, uchopil svůj kufřík – ten, co obsahoval falešnou bombu – a vyhodil ho ze dveří do bouřlivé temnoty. Pak nazdařbůh vybral několik kusů zavazadel a rovněž je vyhodil. Nakonec vzal hnědou aktovku, kterou prve vyndal z horní přihrádky, a pomocí šňůr odřezaných z padáku, jež neměl v plánu použít, si ji pevně přivázal k pasu naproti pytlí s penězi. Maličko se teď podobal panáčkovi z reklam na pneumatiky Michelin: padáky vpředu i vzadu, peníze přivázané na jednom boku a aktovku na druhém. Sice to vypadalo komicky, ale bylo to bezpečné.

Když byl hotov, opatrně vystoupil na schůdky a vzápětí vyskočil do noci. V kokpitu si všichni všimli náhlého odlehčení způsobeného snížením zátěže a kapitán zaznamenal čas: 20:13. Nebyli si však jisti, co to znamená. Neměli jak zjistit, jestli je únosce dosud v letadle, a tak pokračovali v letu do Rena.

Cooper se vyřítil do prudkého větru. Okamžik počkal, až mine oba motory, jež měl Boeing 727-100 na zádi; stabilizoval volný pád; napočítal plných šedesát sekund – a pak uvolnil stabilizační padák. Tím se natáhlo třímetrové lanko, které vytrhlo padák z batohu. Cooper zaznamenal všechna tato stadia po hmatu, s uspokojením. Jakmile se padák úplně otevřel, zorientoval se, rozeznal slabá světla města Packwoodu, svého pevného orientačního bodu – zakalená bouří, ale přesto viditelná.

Pak sáhl tam, kde měl přivázaný pytel peněz, zatahnutím za šňůrku ho otevřel a sáhl dovnitř. Teď už působil vítr značně mírněji a pohyb byl snazší. Popadl hrst peněz, vytáhl ji a zahodil. Pak začal co nejrychleji vyprazdňovat pytel a odhazovat bankovky do noci.

Zčistajasna ucítil, jak to šňůrami trhlo. Podíval se nahoru a uviděl, že několik balíčků smetl proud vzduchu nahoru a ty se okamžitě zamotaly do hlavní části padáku, který částečně splaskl. Současně vnímal, jak začíná klesat fatální rychlostí.

Nezpanikařil. Nacvičeným pohybem odpojil hlavní padák zatahnutím za rukojeť uvolňovače ramenních popruhů. Přešel teď do volného pádu. Rychle zatahl za druhou rukojeť, aby manuálně uvolnil rezervní padák. Když se ale s lupnutím otevřel, došlo mu, že s ním taky něco není v pořádku; rozevřel se, ale ne čistě. Možná došlo k sabotáži nebo spíš jen ztuhl, jak moc dlouho ležel, aniž ho někdo znovu složil. Celkem běžný problém.

Pro něj to však byl problém obrovský.

Coopera se zmocnila neznámá panika, jak padal tmou a vítr rval pytel se zbytkem peněz. Nic, co zkoušel, nedokázalo nahradit nedostatečné uvolnění rezervního padáku. Padal dál, částečně zborcený rezervní padák se zmítal v turbulencích, poslední oblak dvacetidolarových bankovek se rozlétl jako konfety a třepetavě mizel do noci, zatímco se zápolící postava řítila dolů k lesu a záhy zmizela z dohledu ve skučící bouři.

4

Současnost

HELIKOPTÉRA AGUSTA WESTLAND 109 GRAND vyrazila na severozápad. Se silnými hučícími rotory letěla tak nízko, až se zdálo, jako by se přistávacími ližinami dotýkala azurově modré hladiny Atlantiku. Začala stoupat, jak mýjela útesy, bariérové ostrovy a zátoky, jež vedly k floridské pevnině.

V přepychové kabině helikoptéry seděly tři osoby: muž v roztrhaných džínách a kostkované košili; mladá žena v plizované bílé sukni a blůze, s tmavými brýlemi na nose a širokým kloboukem proti slunci na klíně; a přízračná postava ve stroze stríženém černém obleku, jež seděla a hleděla z okna kabiny s nepřítomným výrazem v sošné tváři. Navzdory zabarvení oken dodával zářivý sluneční jas zvenčí mužovým stříbromodrým očím podivný platinový odstín a světle plavým vlasům lesk srsti sněžného leoparda.

Byl to zvláštní agent A. X. L. Pendergast z Federálního úřadu pro vyšetřování. Spolu s ním se v kabině pro cestující nalézali jeho schovanka Constance Greeneová a služební partner, zvláštní agent Armstrong Coldmoon. Opouštěli dějiště úspěšně uzavřeného případu na floridském ostrově Sanibel, a i když se hovořilo relativně málo, v kabině panovala atmosféra naznačující, že je hotovo a přišel čas pokračovat ve vlastním životě.

Teď helikoptéra stoupala a zatáčela doprava, aby se vyhnula hotelům a luxusním apartmánům na Miami Beach, třpytícím se jako alabastrová země Oz na pozadí písku a modré vody.

„To je od pilota pěkné, že nám dopravá takovou podívanou,“ poznamenal Coldmoon. „Je to jako jízda v Disneylandu.“

„To bych neřekl,“ opáčil Pendergast svým sametovým neworleanským přízvukem, hedvábným jako bourbon s máslem.

„Vycházíte z domněnky, že to bylo záměrné,“ naklonila se Constance dopředu, aby zvedla svazek, který jí vyklouzl z rukou, když se helikoptéra v oblouku naklonila: *Mraky bez vody* od Aleistera Crowleyho. „Stoupání

a kymácení jsou často první náznaky problémů s helikoptérou předtím, než ji tlaky krouživého víru srazí do nezvladatelného klesání.“

Odpovědí jí byl jen kratičký okamžik mlčení, přerušovaného pouze kvílením motorů.

„Určitě máme výtečného pilota,“ pronesl pak Pendergast. „Nebo se tu projevuje tvůj zvrhlý smysl pro humor?“

„Nevidím nic humorného ve vyhlídce na to, že mé tělo, spálené a roztrhané na kusy, bude ležet na veřejné pláži všem na očích,“ odtušila mladá žena.

Coldmoon neviděl za slunečními brýlemi Ray-Ban její oči, ale byl si jistý, že se na něj dívá a zjišťuje, jak na něj tohle morbidní konstatování působí. Nejenže ho tahle zvláštní, krásná, vzdělaná a mírně šílená žena pekelně děsila – během minulého týdne ho sice zachránila, ale také mu vyhrožovala zabitím –, ale zřejmě ji navíc velice bavilo ho dráždit. Možná, říkal si, je to projev zájmu. V kterémžto případě – ne, pěkně děkuji.

Zhluboka se nadechl. Nemělo smysl o tom přemýšlet. V duchu už byl tisíce mil odtud, na svém novém postu v denverské terénní úřadovně, daleko od vlhkého vzduchu a dusivého vedra Floridy.

Pohledem sklouzl od Constance Greeneové k Pendergastovi. Další zvláštní bytost. I když právě dokončil dva případy po boku nadřízeného agenta, Pendergast byl dalším důvodem, proč se chtěl Coldmoon ocitnout co nejdřív v Coloradu. Tenhle chlap byl sice u FBI legendou a nejlepším detektivem od časů Sherlocka Holmesa, ale taky byl neblaze proslulý počtem případů vražd, které vyřešil a jejichž pachatel „zahynul během zatýkání“ ... A Coldmoon se na vlastní kůži přesvědčil, že každý, kdo je partnerem tohoto člověka, má jen o málo vyšší šanci na přežití než pachatel.

Cukrové pláže floridského pobřeží pod ním uplývaly, přibližovaly ho k letadlu, které ho odnese na západ, a Coldmoon vnímal jakési osvobození, jako by ho propustili z věznice. Málem se usmál při představě nevěřících výrazů svých příbuzných, kteří žili v Colorado Springs, protože jeho přeložení se tak zdržovalo, až odmítali uvěřit, že opravdu přijede. Rozveselen touto myšlenkou vyhlédl znovu z okna. Pobřeží bylo pořád stejně zastavěné jako dál na jihu, ale budovy už zdaleka nebyly tak vysoké. Viděl dálnici I-95 ubíhající podél břehu, plnou aut. To mu taky nebude chybět, ačkoliv se doslechl, že provoz v Denveru už je v posledních několika letech rovněž šílený. Seshora bylo těžké odhadnout, kde jsou. Let trval déle, než očekával. Koutkem oka postřehl, že Pendergast a Constance mají hlavy u sebe a tiše rozmlouvají. Bylo to však divné – o Miami toho moc nevěděl, navzdory času, který tam

strávil, ale byl si celkem jistý, že letiště leží západně od města, ne na sever... zvláště ne takhle daleko na sever. To, co bylo podle jeho názoru Miami, už před nějakou dobou minuli.

Napřímil se v koženém sedadle. Míří snad na nějakou leteckou základnu nebo na přistávací plochu helikoptér FBI? Koneckonců, jejich šéf, velící asistent ředitele Walter Pickett, mu ještě nevydal letenku do Denveru. Možná poletí nějakým vládním nebo vojenským tryskáčem – to je to nejmenší, co pro něj Úřad může udělat, vzhledem k tomu, jakým svinstvem prošel. Nepravděpodobné: když se teď už brzy rozkřikne, že byl Pickett povýšen na zástupce ředitele, pravděpodobně má moc práce s balením vlastních kufrů na cestu do Washingtonu, než aby myslel na něco jiného.

„Hej, Pendergaste,“ promluvil.

Pendergast vzhlédl.

„Já myslel, že máme namířeno na Miami International.“

„To jsem se také domníval.“

„Tak co se tedy děje?“ Znovu vyhlédl z okna. „Vypadá to, že jsme pěkně daleko od Miami.“

„Vskutku. Zdá se, že jsme letiště minuli.“

Na ta slova se Coldmoona zmocnilo nepříjemné šimrání – něco jako déjã vu, ale zřetelně nepříjemnější – projevující se někde vzadu v mozku. „Minuli? Víte jistě, že se nevrátíme na přistání?“

„Kdybychom skutečně mířili do Miami, pochybuji, že bychom se teď nalézali nad Palm Beach.“

„Palm Beach? Co to *sakra*...?“ Coldmoon se podíval dolů. Přelétali nad dalším úzkým bariérovým ostrovem pokrytým honosnými paláci – včetně jednoho obzvláště velkého a křiklavě nápadného pseudomaurského areálu, na který momentálně dopadal jejich stín.

Znovu se napřímil, na okamžik omámený překvapením a zmatkem. „Co se děje?“ zeptal se.

„Přiznávám, že nemám sebemenší tušení,“ opáčil Pendergast.

„Snad byste se měl zeptat pilota,“ poznamenala Constance, aniž zvedla oči od knihy.

Coldmoon se po obou podíval s mírným podezřením. Jde o nějaký žert? Ale ne – vnitřní hlas, kterému vždycky důvěřoval, mu sděloval, že tápou v nevědomosti stejně jako on.

„Dobrý nápad.“ Coldmoon si rozeplnul bezpečnostní pás a vstal. Vydal se z oddělení pro pasažéry ke kokpitu. Dva piloti, kteří tam seděli se sluchátky

na uších, v khaki uniformách a s hnědými vlasy ostříhanými na stejnou předpisovou délku, mohli být klidně dvojčata.

„Co se děje?“ zeptal se velícího pilota na sedadle vpravo s kniplem mezi koleny. „Máme letět do Miami.“

„Už ne,“ opáčil pilot.

„Jak to myslíte, už ne?“

„Hned po startu jsme dostali z dispečinku nové rozkazy. Máme pokračovat do Savannah.“

„Savannah?“ opakoval Coldmoon jako ozvěna. „Myslíte do Georgie? To musí být nějaký omyl.“

„Žádný omyl,“ odvětil pilot. „Rozkaz vydal zástupce ředitele Pickett osobně.“

Pickett. Ten hajzl. Coldmoon stál ve dveřích kokpitu a vzpomínal na poslední rozhovor, který vedl se zástupcem ředitele, než vzlétli. *Právě jsem se dozvěděl o nanejvýš podivném incidentu, k němuž došlo včera v noci v severní části Savannah...* Pickett určitě počkal, až vzlétnou, pak vydal rozkaz ke změně směru letu.

Ze všech záludných, nevděčných... No, Coldmoon byl už jednou lstí přinucen ujmout se druhého případu s Pendergastem a jeho neortodoxními metodami – to se sakra jistě nebude opakovat.

„Otočte to,“ dožadoval se.

„Je mi líto, pane,“ odušil pilot. „To nemůžu.“

„Máte v uších nasráno? Řekl jsem, otočte to. Letíme do Miami.“

„Ve vši úctě, pane, máme svoje rozkazy,“ ozval se druhý pilot. „A ty jsou čirou náhodou stejné jako vaše. Míříme do Savannah.“ Odtáhl ruku od řízení a rozepnul si zip lehké větrovky jen tolik, aby bylo vidět pažbu pistole, vykukující z nylonového podpažního pouzdra.

„Agente Coldmoone?“ Pendergast mluvil, jak se zdálo, odněkud z velké dálky. „Agente Coldmoone?“

Coldmoon se otočil a mírně se zapotácel pohybem helikoptéry.

„Co je?“

„Je zřejmé, že s tímto nečekaným zvratem událostí nemůžeme nic dělat.“

„Copak jste neslyšel?“ vzplanul Coldmoon. „Letíme do Savannah. Sakra, do Savannah, když bych měl sedět v letadle do...“

„Vskutku jsem slyšel,“ řekl Pendergast. „Muselo se stát něco nanejvýš neobvyklého, řečeno velmi mírně, když nás Pickett takto unáší.“

„Jo. Povýšili ho a v důsledku toho se z něj stal ještě větší sráč. Co budeme krucinál dělat?“

„Za daných okolností bych doporučoval nedělat nic – leda sedět a užívat si výhled.“

Coldmoon se však nehodlal vzdát. „To je blbost! Měl jsem...“

„Agente Coldmoone?“

To promluvila Constance. Pronesla jeho jméno svým obvyklým hlubokým hlasem s podivným akcentem, bez nějakého zvláštního důrazu.

Coldmoon umkl. Tahle žena je schopná říct nebo udělat cokoli.

Tentokrát neudělala nic, jen na něj upírala mírný pohled. „Možná vás uklidní, když uvážíte, jak je tato situace paradoxní.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Coldmoon hněvivě.

„Chci říci, jak často myslíte, že agenta FBI unesou vlastní lidé? Nezajímá vás proč?“ A po těch slovech se vrátila k četbě.

5

ASI O PĚTAČTYŘICET MINUT POZDĚJI přistáli na odlehlém úseku vojenského letiště Hunter Army Airfield. Jen co Coldmoon vztekle popadl svůj batoh, uložený v zadní části kabiny helikoptéry, uslyšel zvuk druhého vrtulníku, který se rychle blížil. O minutu později už se objevil na obloze. Byl to Bell 429, podle značení na ocase majetek vlády, a po pravdě řečeno vypadal úplně stejně jako ten, kterým dříve dnešního dne přiletěl na soukromý ostrov jejich nadřízený, zástupce ředitele Pickett. Coldmoon se ušklíbl. Proč by ho to mělo překvapovat?

Ve stejném okamžiku, jako by to bylo zrežirováno, zastavil opodál escalade s okny zabarvenými do černa a zůstal čekat s motorem běžícím na neutrálu.

Coldmoon pohlédl na Pendergasta, který vyndával svoje a Constancina zavazadla ze zadního prostoru vrtulníku. Prve dal Pendergast jasně na srozuměnou, že se nemůže dočkat – mírně řečeno –, až bude zpátky v New Yorku. Zdálo se však, že bere události tak, jak přicházejí. Nejen to – nic proti nim nenamítal.

Coldmoon se k němu otočil. „Vy jste o tom věděl, co?“

„Ujišťuji vás, že nevěděl,“ opáčil Pendergast přes hluk motorů.

„Tak proč se sakra chováte, jako bychom se jen zastavili na piknik? Já myslel, že chcete domů.“

„Velice si přeji vrátit se do New Yorku.“ Vykročil s taškami k čekajícímu SUV.

Coldmoon ho následoval. „Tak co to...?“

„Můj milý Armstrongu.“ Coldmoon nesnášel, když Pendergast zahajoval své malé proslovy právě takhle. „Nechápu, čeho lze tímto projevem rozčilení dosáhnout. Pickett ví, co si přejeme. Musí mít dobrý důvod, když na to nedbá. Možná to nějak souvisí s tím georgijským senátorem, který má u FBI velkou váhu. Ano... tuším, že nás odchýlili kvůli případu, který by mohl způsobit nepěknou publicitu.“

Coldmoon se na něj zadíval. „Kdybych nevěděl, jak to je, řekl bych, že vás to zaujalo.“

„*Opravdu* mě to zaujalo.“ Pendergast se rozhlédl po letišti, stříbromodré oči se zatřpytily pod širým nebem. „Savannah je krásné město. Byl jste tu někdy?“

„Ne, a nestojím o to.“

„Je to kouzelné město plné krásných starých sídel, krutých dějin a četných duchů. Učiněný klenot Jihu. Dost mi připomíná náš starý dům na plantáži, Penumbra – jaký kdysi býval.“

Ještě než Pendergast domluvil, Coldmoon už se odvracel a přitom bručel dlouhou a anatomicky popisnou lakotskou kletbu. Na mou duši se nemohl rozhodnout, kdo je horší – zda Pickett nebo Pendergast. Ukázalo se, že ten chlap kdysi míval plantáž.

Teď už se dveře pro pasažéry Bellu otevřely a kráčela k nim Pickettova štíhlá postava. „Velice se omlouvám za tu malou zajiždku,“ řekl dřív, než stihl Coldmoon něco namítnout. Mávl směrem k SUV. „Kdybyste laskavě nastoupili, vysvětlím vám to za jízdy.“

„Za jízdy kam?“ zeptal se Coldmoon. Ale Pickett už mluvil s řidičem. Za jejich zády zaznělo zuřivé zakvílení a pak další; Coldmoon se otočil a uviděl, jak jejich i Pickettova helikoptéra startují a víří přitom vzduch. Vrtulníky stoupaly, nosy svěšené jako nepůvabní supi. Byl napůl v pokušení rozběhnout se k nim a chytit se ližin dřív, než budou úplně z dosahu. V němém vzteku hodil batoh do kufru SUV, nastoupil a sedl si na nejzadnější sedadlo. Constance vklouzla vedle něj. Pendergast zaujal místo v prostřední řadě vedle Picketta. Řidič zařadil rychlost a šlápl na plyn. Vojenské hangáry a skladiště se míhaly kolem a za chvíli už byl escalade na silnici I-516 a mířil na sever.

Pickett zavřel všechna okna a požádal řidiče, aby pustil klimatizaci, pak si odkašlal.

„Chci vás ujistit, že k tomuto vývoji došlo na poslední chvíli,“ řekl. „Nevěděl jsem to předem a věřte mi, že moje návštěva nebyla pokusem vás obelstít. Pravda je taková, že se tu objevil problém, který vyžaduje okamžité řešení. Jde o společné vyšetřování Úřadu a místních orgánů.“

„Určitě už máte tady v Georgii habaděj zdrojů,“ poznamenal Pendergast, „které jsou schopny takové řešení poskytnout.“

Pickett sebou trhl. „Řekněme prostě, že tento případ se obzvlášť hodí k vašim schopnostem. Situace se rychle vyvíjí a potřebujeme ji zvládnout a okamžitě předvést pokroky.“

„Chápu. A jakpak se daří senátoru Draytonovi?“ zeptal se Pendergast.

„Budu dělat, že jsem to neslyšel,“ odvětil Pickett.

„Ale je to váš známý, ne?“

„Nemáte představu,“ opáčil Pickett s ledovým úsměvem. Následovala krátká, nicméně nepříjemná pauza. „Žádám vás, abyste se na to podíval, nic víc.“

„Samozřejmě,“ řekl Pendergast. „Ačkoliv mám za to, že přesně tato slova jste použil před pár týdny, když jste mě žádal, abych odletěl na Sanibel.“

Coldmoon postřehl příležitost vmísit se do hovoru. „A co to má společného se mnou? Já se mám hlásit v denverské úřadovně.“

„To je mi známo. Prostě to tak vyšlo.“

„Ale pane, můj nástup byl už jednou odložen. Jestli říkáte, že je to Pendergastova parketa, tak je to skvělé, ale já vážně potřebuju...“

„Agente Coldmoone?“ přerušil ho Pickett. Jeho hlas zněl nepřirozeně tiše, ale mrazivý tón Coldmoona umlčel. „Tohle je Federální úřad pro vyšetřování, ne společenský klub, kde si můžete diktovat.“

V tichu, jež následovalo, najelo SUV na dálnici I-16 směrem k centru Savannah. Pickett otevřel kufřík a vyjmul tenkou složku.

„Před třemi dny,“ začal, „se na břehu řeky Wilmington našlo vyplavené tělo místního ředitele hotelu. Bylo úplně zbavené krve.“

„Jak úplně?“ zeptala se Constance.

Pickett k ní vzhlédl s překvapeným výrazem. „Ani pohřební ústav by neodvedl lepší práci. Původně se místní orgány domnívaly, že jde o dílo nějakého šílence nebo kultu – nebo možná pomsta některého gangu. Ale právě dnes ráno se našla další mrtvola na dvoře domu v Abercorn Street. Také byla zbavena krve do poslední kapky.“ Podíval se na hodinky. „Důvod našeho chvatu je ten, že nám tam drží nové místo činu, abychom je mohli prozkoumat.“

Coldmoon pohlédl na Pendergasta. Jako obvykle agentova tvář nic neprozrazovala – snad až na nepřirozenou jiskru v oku. SUV sjelo z dálnice a nyní pokračovalo v cestě úzkou ulicí jménem Gaston Street. Po obou stranách ji lemovaly sešlé cihlové domy a vozovka byla tak hrbolatá, jako by byla dlážděná kočičími hlavami – možná že ano. Po pravé straně minuli park, hustě zarostlý masivními starými duby tak obtěžkanými tilandsiemi, až se zdálo, že z nich teče. Bylo to jako něco z filmového hororu. Coldmoon už měl upřímně plné zuby Floridy: horko, vlhkost, davy, všeobecné *jižanství*. Ale tohle – strašidelné město s pokroucenými stromy a křivými domy – tohle bylo ještě horší.

Proč se Pendergast neozve? Koneckonců, je služebně starší. V mysli se mu vybavilo rčení, které s oblibou používal jeho lakotský dědeček: *Varuj se psa, který neštěká, a člověka, který nemluví.*

„*Unci Maka*, Pramáti Země, dej mi sílu,“ zabručel si pro sebe, zatímco escalade ujížděl dál a dál do srdce města, které mu připadalo záludné a zcela nepřátelské.

6

ESCALADE PROKLOUZL POLICEJNÍM ZÁTARASEM a kontrolním stanovištěm na Abercorn Street, načež zastavil před nádherným sídlem vybudovaným z červenavého kamene s vchodem lemovaným sloupovým. Coldmoon vystoupil z SUV, přestál náraz vlhkého vzduchu a rozhlédl se po okolí. Proti domu se nalézal další čtvercový parčík dubů obrostlých tilandsiemi se sochou nějakého dávno zapomenutého muže v třírohém klobouku, jenž se s taseným mečem tyčil vysoko na mramorovém piedestalu. Coldmoon si ve starých džínách a košili připadal trapně; všichni ostatní na sobě měli uniformy nebo nažehlené tmavé obleky. Pickett ho mohl aspoň varovat předem, že bude převelen k dalšímu případu – pokud tomu tak skutečně bylo. Při tom pomýšlení se mu nálada zhoršila ještě víc.

U brány přední zahrady sídla, obklopené kamennou balustrádou, stál policista – ne v uniformě, nicméně nezaměnitelný. Vedle něj byla žena v plné policejní parádě včetně vyznamenání, o níž Coldmoon usoudil, že půjde o policejní náčelnici.

„Tohle je detektiv Benny Sheldrake z oddělení vražd Policejního sboru Savannah,“ řekl Pickett, když dorazili k bráně, „a velitelka Alanna Delaplaneová z Jihozápadního okrsku...“

„Místo činu čeká,“ přerušil ho Pendergast uhlazeně. „Snad bychom si mohli nechat představování na později? Teď nám raději laskavě ukažte kudy.“

Coldmoona se zmocnilo mírné nadšení z Pendergastova odmítnutí. Čím rychleji se místním zprotiví, tím dřív by mohli odjet – doufal.

„Samozřejmě,“ řekla velitelka Delaplaneová. „Můžete mě laskavě následovat? Tělo se našlo na zadním nádvoří, vedle ubytovny otroků.“

„Ubytovny otroků?“ opakoval tázavě Pendergast.

„Správně. Owens-Thomasův dům – tohle je jedno z historických sídel v Savannah, pokud vám to nebylo známo – si uchovává pozoruhodně za-

chovalou ubytovnu otroků. Tělo se našlo ve starém pracovním prostoru. Musíme projít domem a zahradou, abychom se tam dostali.“

„Kdo našel mrtvolu?“ otázal se Pendergast.

„Ředitel muzea, když přišel dřív do práce. Je v domě.“

„Rád bych se s ním setkal, až budeme venku hotovi.“

„Jak je líbo.“

Prošli majestátním mramorovým vstupem a pak hlavní chodbou, ústící po obou stranách do bohatě zařízených pokojů, načež vyšli portálem v zadní části sídla. Naskytl se jim výhled do přísně symetrické zahrady s fontánou. Delaplaneová je vedla po několika schodech dolů a přes zahradu – Coldmoon měl co dělat, aby s ní udržel krok – a potom zadní brankou na cihlové nádvoří. Před nimi stála prostá jednopatrová cihlová budova s malými okny, evidentně ubytovna otroků.

Na nádvoří ležela mrtvola mladého muže, naznak a s rozpráženými rukama, skoro jako by spadla z nebe.

„Forenzní tým už je s prací hotový,“ oznámila Delaplaneová. „Místo činu je jen a jen vaše.“

„Velice vám děkuji,“ řekl Pendergast už zdvořilejším tónem. Přistoupil k mrtvole, ruce sepjaté za zády.

Coldmoon uvažoval, má-li ho následovat, pak usoudil, že ne – jen ať si Pendergast dělá to svoje. „Kam se poděl Pickett?“ rozhlédl se. „A Constance?“

Pendergast byl příliš pohroužený v myšlenkách, než aby odpověděl. Obešel tělo dokola a pozoroval je přitom tak soustředěně, jako by zkoumal vzácný perský koberec. Oběti mohlo být třicet až čtyřicet let. Coldmoon ještě nikdy neviděl tvář tak bledou, ani tak bílé ruce. Kontrast ještě posilovaly kučeravé černé vlasy mrtvého a jasně modré oči, upřené přímo vzhůru. V porovnání s mrtvolou se zdál dokonce i Pendergast skoro ruměný. Obličej ztuhl v grimase hrůzy. Pravá nohavice byla rozříznutá jakoby nožem nebo nějakým zahradnickým náradím, ale v ráně ani kolem ní nebylo vidět žádnou krev. Ani kapku.

Pendergast vzhlédl k velitelce Delaplaneové. „Co mi můžete zatím povědět?“ zeptal se.

„Zatím proběhlo jen předběžné ohledání,“ odpověděla, „ale zdá se, že krev byla odčerpaná z femorální tepny v horní části stehna, kde byla roztržena nohavice.“

„Odčerpaná – jak?“

„Modus operandi je zřejmě stejný jako u první oběti: jehla o velkém průměru, nebo možná trokar, byla zavedena na vnitřní straně stehna do femorální tepny.“

„Velice zvláštní.“ Pendergast si hbitě navlékl pár nitrilových rukavic ze zásobníku na stole vedle těla, poklekl a jemně rozhrnul roztržené kalhoty, čímž odhalil úhledný otvor ve vnitřní straně horní části stehna. Na okraji ulpěla jediná kapka zaschlé krve spolu s lepkavou žlutou látkou. Na pravé botě byly slabé stopy těže jantarově zbarvené látky. Coldmoonovi připadala jako zaschlý hlen.

V Pendergastově ruce se objevily zkumavka a tampon. Odebral vzorek, pak druhý a další v rychlém sledu, bleskově je zazátkoval do malých skleniček, které mizely v kapse jeho černého obleku.

„Čas smrti?“ zeptal se.

„Kolem třetí hodiny ráno, plus minus dvě hodiny, na základě tělesné teploty,“ řekla Delaplaneová. „Odčerpání krve komplikuje výpočet.“

„A tahle hlenovitá látka kolem rány a na botě?“

„Odebrali jsme vzorky. Zatím žádné výsledky.“

Teď promluvil Sheldrake. „Tým zpracování důkazů FBI taky odebral rozsáhlé vzorky a odeslal je do své laboratoře v Atlantě.“

„Výtečně,“ řekl Pendergast.

Mlčení se prodlužovalo, zatímco Pendergast vkleče zkoumal různé části těla – oči, uši, jazyk, krk, vlasy, boty –, přičemž občas použil malou ruční lupu. Vrátil se k hlavě a prohlédl si zátylek.

„U první oběti se našlo pohmoždění na stehně, trupu a v břišní oblasti,“ poznamenala Delaplaneová, „které se vyskytuje i tady.“

„Dost krátký zápas, zdá se.“ Pendergast vstal. „Zjistili jste, kudy sem pachatel vnikl a kudy odešel?“

„To je právě divné,“ odpověděla Delaplaneová. „Nepodařilo se nám to. Tenhle prostor je velice dobře zabezpečený. U vstupních bodů máme bezpečnostní kamery a jsou jenom tři. Na nahrávkách nic nebylo, a ani žádné časové výpadky. Opravdu nic, až na to, že dvě kamery zaznamenaly neobvyklé zvuky kolem třetí ráno.“

„Jaké zvuky?“

„Těžko popsat. Jako psí vrčení nebo čenichání a jedno hlasité plesknutí. Dám vám kopii nahrávek.“

„Děkuji, velitelko.“ Pendergast se otočil ke Coldmoonovi. „Pojďte se podívat na tohle.“

Coldmoon přistoupil k tělu. Pendergast jemně otočil hlavu oběti – posmrtně ztuhlou – trochu ke straně.

Coldmoon si navlékl rukavice a také poklekl.

„Sáhněte si na týl,“ řekl Pendergast.

Coldmoon se řídil jeho pokynem a nahmatal bouli. Pendergast rozhrnul vlasy a odhalil tak cosi, co vypadalo jako oděrka.

„Vypadá to, že zhruba v čase smrti dostal ránu do hlavy,“ konstatoval Coldmoon.

„Přesně tak. Tohle a mnoho dalších zvláštních jevů se bude muset řešit při pitvě.“

Coldmoon se nezeptal, jaké zvláštní jevy má Pendergast na mysli.

„Byla oběť identifikována?“ zeptal se Pendergast.

„Ano. Měl u sebe náprsní tašku. Byl to jeden z těch chlapíků, co pořádají turistické prohlídky pro cyklisty – je jich tady všude plno.“

„A kde je jeho bicykl?“

„Našel se na rohu Abercorn Street a East Macon Street.“

„Není to odtud daleko?“

„Jen asi tucet bloků.“

„Kde bydlel?“

„Na Liberty Street, nedaleko od místa, kde se našlo jeho kolo. Je pravděpodobné, že byl na cestě domů, když ho přepadli.“

Pendergast vstal, stáhl si rukavice a odložil je do nedaleké nádoby na odpadky. Coldmoon následoval jeho příkladu.

„Odebereme se do domu?“ zeptal se Pendergast.

„Samozřejmě,“ odpověděla Delaplaneová a vykročila jako první.

7

VELITELKA DELAPLANEOVÁ je odvedla zpět do chladného nitra paláce, kde Pendergast zamířil rovnou do elegantního obývacího pokoje a usadil se do velkolepě čalouněného zlaceného křesla, jako by tu byl doma. „Můj partner a já jsme na cestě od rozbřesku. Bylo by možné dostat čaj?“ Přehodil si nohu přes nohu a tázavě se rozhlédl.

„No, já nevím,“ zapochybovala Delaplaneová. „Jsme v muzeu.“

Hubený, zasmušilý muž, který postával v pozadí, vykročil kupředu: „Myslím, že se to dá zařídit.“

„Skvělé!“

„Jsem Armand Cobb, ředitel muzea Owens-Thomas House,“ oznámil. „Což, pokud to ještě nevíte, je tenhle dům.“

Pendergast lenivě přikývl. „Odpusťte mi, jestliže nevstanu. Jsem strašlivě zemdlený případem, který jsme právě dokončili na Floridě.“

Ředitel muzea couvl a Pendergast zaměřil zrak na velitelku. „Je mi velkým potěšením vás poznat, velitelko Delaplaneová. Děkuji vám za spolupráci.“

„Samozřejmě,“ odvětila Delaplaneová. „A tohle je detektiv seržant Benny Sheldrake, který má případ na starosti.“

Detektiv předstoupil a Pendergast mu podal ruku. „Těší mě.“

Z šera se vynořil další muž, nově příchozí. „Gordon Carracci, styčný dozor FBI,“ představil se. „Právě odesílám důkazní vzorky do Atlanty.“

„Velice mě těší,“ řekl Pendergast.

Coldmoon žasl, jak se to vyvinulo. Pendergast seděl jako nějaký paša na trůně a přijímal hold různých osob, které přistupovaly jedna za druhou.

„Tak tedy, pane Cobbe,“ promluvil Pendergast. „Promiňte – nebo snad doktore?“

„Doktore,“ potvrdil muž škrobeně.

„Doktore Cobbe, mám za to, že jste našel tělo.“

„Ano.“

„Tělo neleží na cestě do vaší kanceláře, vidíte?“ zeptal se Pendergast. „Jak jste na ně narazil?“

„Rád přicházím čas od času do práce dřív, abych stihl něco udělat, než se muzeum otevře. Vždycky provedu rychlou obchůzku.“

„Proč?“

„Je to takový zvyk. Dům je krásný. Osvěžuje mě to. Kromě toho, jelikož jde o muzeum... no, vždycky je dobré ledacos zkontrolovat.“

„Přirozeně. Takže jste uviděl mrtvolu: co potom?“

„Okamžitě jsem začal zjišťovat, jestli ještě není naživu. Na dotek byl studený. Odcouval jsem, abych nic nenarušil, a zavolaal policii. Pak jsem na ni čekal ve své kanceláři.“

„Chápu.“ Pendergast se otočil k Delaplaneové. „Obecná otázka, pokud smím, velitelko: nedostali jste v poslední době hlášení o zabití nebo zmrzačení nějakých zvířat, malování neobvyklých znamení nebo symbolů na ulici nebo o něčem jiném, co by mohlo nasvědčovat činnosti kultu – či přítomnosti satanistů?“

„Panebože, ano,“ řekla Delaplaneová. „Savannah přitahuje tyhle lidi jako magnet. Sledujeme je, samozřejmě, pokud máme dobrý důvod domnívat se, že došlo ke zločinu. Ale musíme být opatrní: tyhle aktivity by mohly podléhat zákonům o náboženské svobodě.“ Odmlčela se. „Myslíte, že by mohlo jít o něco takového?“

„Na počátku vyšetřování se zdržuji úvah, velitelko.“

„Co děláte místo uvažování?“ zeptala se Delaplaneová suše.

„Stávám se úložištěm informací.“

Delaplaneová vrhla významný pohled na Coldmoona, zvedla obočí. Coldmoon pokrčil rameny. Pendergast byl prostě Pendergast.

Pendergast dlouhou chvíli zíral do země a pak se zčistajasna obrátil ke Cobbovi. „Mohl byste nám laskavě povědět něco málo o historii tohoto domu?“

„S radostí. Ale nejsem si jistý, jestli je to relevantní.“

„V této chvíli je relevantní všechno.“

Cobb se pustil do očividně pěkně nazkoušené přednášky. „Owens-Thomas House postavil roku 1819 anglický architekt William Jay pro Richarda Richardsona a jeho manželku Frances v regentském stylu. Richardson zbohatl na obchodu s otroky. Našel výnosnou mezeru na trhu v podobě odvozu zotročených dětí, které byly násilně odloučeny od svých rodičů nebo osiřely, ze Savannah do New Orleansu, kde se prodávaly.“